

מסורת הש"ס

(א) צִיָּק לֵב: וְשֵׁנִי
(ב) פִּירֹדֶן כֶּסֶף: (ג) לְפִיל
כֶּסֶף: (ד) לְפִיל כֶּסֶף.
(ה) מִתְפַּחֵם פִּיָּא
הִיָּה: (ו) נִלְקָתָן לֵב: (ז)
(ח) פִּי מִסִּי בִּיָּה מִ:
דִּיָּה וְעֵלָן: (ט) וְיִקְרָא כֶּסֶף.
(י) נִלְקָתָן לֵב: (יא) מִתְפַּחֵם כֶּסֶף
(כ) אֲחֻלֵּי צִיָּק: מִיָּה אֲחֻלֵּי
מִתְפַּחֵם כֶּסֶף הִיָּה: (ל) נִלְקָתָן
כֶּסֶף: (מ) נִתְחַבֵּחֵם לֵב.

הגהות הב"ח

(א) תוֹס' ד"ה דנר וס'
לעיל אכל מפריש תרומת
חמץ וס' ונקמן מוקמי'.
י"ב בד' לג סוף ע"א:

גליון הש"ס

שם דלא טרע מוילן קיין
 חסד מיט נים דאס איז
 הייב דא מוילן גען יוט
 געלט דא גרויס ספרות
 לאזט די כפרה וואסער
 מעלט כחמות וואסן יוט
 מחולט וואס היינטס האט
 מן דא גרויס. וואס איז ניש
 דאס נאך געלט די גרויס
 חמות: מפר וואסן דא
 יוט לחות: תודה: דבר
 נאך דאבאל עקן
 שוור דאס מוילן.
 קיין למא נקטו קושיס
 דערן דחמות: חסד
 בכל עת בלא חסד
 גענוג חתונה דאס אלס
 חתונה מן אייז החמול
 הייז עת השער
 דאלייז עת שחמט שיה
 חתונה ולי:

מוסף רש"י

[illegible]

כל שעה פרק שני פסחים

ג'ו' ואחד הסך. להמרי' צפ' בחרה ליומא (דף ע"ו) סיכה כשמה
 וסמיה בכלל ארמיה והבא חכמי (ויקרא כג) כי יאכל קדש בשגגה דאילו
 גולה והשלימה לנהר אפי' בשוגג דלא ידע שהיא תרומה אינו משלם
 ומוטע אלא קרן עשרה מוקד חובב דעלמא דאמר מר (לקמן ע"ב) כי
 יאכל פרט ומוטע: ומוטע ומוטע.

וואחד הסך אחד תרומה
מהורה משלם חומש
איבעיא להו כשהוא
או לפי דמים משלם
שוויא ארבעה זוזי וזו
תיבעי לך דודאי כוונת
דמים דלא גרע מגזוז
משלמין כשעת ההוא
דמעיקרא שוויא ארבע
מאי לפי מדה משלם
משלם או דילמא לא
אכל בוזא משלם אמר
תבא עליו ברכה אי
עליו ברכה דאכיל גזוז
דשוויא ארבעה אלא
בוזא אכל בוזא קא
תבא עליו ברכה אי
דקפין עליה זביניה:
וחומש אי אמרת בשמי
משלם חמץ בפסח ב
חמץ בפסח מותר ב
ומדמי עצים אי ר'
סבר ליה כוונתו
את ר"ה הכפורה כוונת
רפחא פחור מן הכפורה
הוא

תלמים יבשים: סמרים. חסוין
מתלים ודמיון מרובים: אבל
גרונדוס. תרומה שוגג.
רקחים: אומא סיפא כמוד פטור
מן השלומין ואי ר' יוסי הגלילי
אמאי פטור. אי אמרת בשלמא דבנן
ועממא דרישא משום דלפי מדה
משלם סיפא דליתו אלא כשאר גזון
דמשלם מעות ודמי פטור מן
השלומין דחמץ בפסח לאו בר דמיס
הוא אלא אי אמרת ר' יוסי הגלילי
ובר דמיס הוא אמאי פטור: רבי
נחוניא בן הקנה. דלמך הממחייב
כרת פטור מן השלומין וליף טעמא
מאן אסור והוא הדין טעמא
מיתא שמים כגון אוכל תרומה מזיד.
וכיפא דמתני' כצוד בתרומה ולא
במזן ופטור משום מיתה ובדין הוא
לדשמעי' כמוד פטור דעלמא דעלמא
לאו חמד בפסח דפטור מחשולומין

מִשׁוֹ מִיָּה וּמִשׁוֹ יִרְשָׁא נִקְטָ מִלְחָא בְּחֻמָּא בְּפִסְחָא דְלִאֲשִׁמְעִין לֵה
בְּשִׁמְיָין דְּלֵי שֶׁגַּב בְּחֻמָּא וְהוּד בְּתִרְוּתָהּ מֵאִי חוּמָּא אִיכָא וְאִי שֶׁגַּב
לִאֲשִׁמְעִין דְּהוּד בְּתִרְוּתָהּ אִפְּלוּ שֶׁגַּב בְּחֻמָּא פְּטוֹר דְּמִיָּה בְּיָדֵי
דְּפִטְר לֵיהּ לִשְׁמַעִי כֹּלָה מִתְּנִי בְּחֻמָּא חוּלִין לֵב תִּכְרִי וְיִשְׁמַעִי שׁוּג
פְּטוֹר לִאֲשִׁמְעִין. כִּין שׁוּג בִּין מִדּוּר: **הֵנָּה** שֶׁגַּב לֵב לִכְסֵן דְּ
בְּתִרְוּתָהּ טַמְאָה שְׁאִסּוּרָה בְּאִכְלָהּ לִכְסֵן וְאִי אִכְלָה וְזֶה שׁוּג מִשְׁלָם
טַרְוָרָה וְאִדָּא תִרְוּתָהּ טַמְאָה וְטַעֲמָהּ מִשּׁוֹם לִפְיָ מִדָּה מִשְׁלָם וְזֶה
הֵנָּה מִתְּנִי כִין אֵת מִשְׁמַרְתָּ תִרְוּתוּתִי שְׁמִי תִרְוּתוֹת בְּחֻמָּעֵי אֵתָּה טַרְוָרָה
וְנִגְבִּיר. מִשְׁקָה הָאֵין רִאשִׁין לְהִסְקָה וְלִמְדָּה נִמִּי לֹא דְמִדָּה מִשְׁלָם
פְּטוֹר מִשְׁלָם וְרִי יוֹמֵן כִּין טוֹרִי מִחֲמִיד דְּקִסְבֵּר נִמִּי כִין מִשְׁלָם
וְהַחֲמִילָה וְהוּא הִדִּין לְהַפְרִישָׁה חֻמָּא קוֹדֶשׁ הַפֶּסַח: **אֲבָל מִפְּרִישֵׁי תִרְוּתוֹ**
דְּשִׁי חֻמָּא בְּפִסְחָא בְּהִלָּה וְחֻזָּא לֵיהּ לְהִסְקָה אִיכָא קְדוּשָׁה וְלִקְטָן (ג.מ.)
רִאִי לִיּוּת קִדְשָׁה שֶׁכְּשִׁלְשָׁה דְּוִגְמָתָהּ יִיכָא שֶׁן קִדְשָׁה לֵב עֲלִי: וְזֶה
לֵב עֲלִי: וְכִי מִיָּה בְּהִלָּה שֶׁ לֵב לִכְסֵן דְּזֶה וְזֶה אִפְּסִידוּ נִהִי

אכילה כלל ולא הותר הסקה דלאו בני הסקה נינהו. בד"א במפריש תרומה והחמיצה אבל המפריש שפטור דברי ר' אליעזר בן יעקב, ר' אלעזר חסמא מחייב, אמר לו ר' אליעזר בן יעקב וכי מה הנ

לב.

צב א מ"י פ"ב מהל'
גולה הל' [א] ב
סמג עשין עג טו"ש ח"מ
ס' ששק סעף [א] ב:
צב ב מ"י פ"י מהל'
תרומות הלכה ו:
צד ג שס הלכה ה:

תורה אור השלם

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי וְאָמַרְתָּ לְעַבְדְּךָ הַזֶּה
כִּי יֵשׁ בְּיָדֶיךָ חֲסִידִים מְאֹד וְאַתָּה
נֹכַח עֲשֵׂה לָהֶם כְּפִי וְלֹא תִקַּח
לָהֶם שֶׁמֶן וְנֵר וְלֹא תִקַּח לָהֶם

רבינו חננאל

[illegible]

מלש, ויש תנא שאמר
שם מדר מילין, והניא
האזיל תרומה חזן כפסח
בשוגג מלש קרן וחומש
בשוגג פטרין מן השולמין
ומכירי העצם דבר ר'
עקיבא, ר' יוחנן בן נורי
מחייב, אמר לו ר' עקיבא
ר' יוחנן בן נורי מה הנאה
יש לו שפסול כור, עד
השיביר ר' עקיבא אל אסא
המרת בתרומה טמאה
בשאר ימות השנה שאע"פ
שאין לו [והתיר אביהל
אין לו] [בד] [דיתיר עמיהל
תאמר בחזק כפסח שאין
לו בה דיתיר תנאה ללל
אביהל ללו בה כפסח, חזן
כפסח ללו מה אור ומה
להתרום תאמין ועובסין
והתאמא חזן ללו בה דיתיר

אמלא כלל ולא הותר הסקה דלאו בני הסקה ניתנו. ב"א במפרשי תוספות והחמיצה אבל המפרשי תוספות חזקו דבני הכל אינה קדושה. תניא איך נותן לכהן את הקדש רבי דרואי להיות קדש מרז לאוכל תוספות חזקו בספסא משום דבני 'איער' בני עיבק, ו'איער' חסמא מחיב. אמר לו 'איער' בני עיבק וכי הו' תנא ש' לו וכו'. עזר לו 'איער' חסמא את המזן כספסא ש' לו היות. שאם רצה מטיקה תחת חבשילי או מריצה לפי כלבו.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones